

KUNST

25.10.2024

Kunst som skjerper seernes blick på resten av verden

Kjærligheten til naturen får en klangbunn av sorg i Eline McGeorges finstilte malerier.

Se og føl: Eline McGeorge omtaler sin store serie med akvareller som feltnotater. Eline McGeorge, «Fieldnote_198», 2022, Femtenesse. (Foto: Tor Simen Ulstein / Femtenesse)

Av [Espen Hauglid](#) (kritiker og journalist)

To motiver går igjen i bildene som Eline McGeorge nå viser på to ulike steder i Oslo: Et par åpne hender med håndflatene ut og fingrene i været, og et par vidåpne øyne.

Åpne øyne og åpne hender – det er kanskje det viktigste et menneske kan ha i møte med resten av verden.

Notatblader

På det kresne galleriet Femtensesse får McGeorges akvareller spille hovedrollen, hver av dem malt på ett oppslag i en notatbok. De duse, naturnære fargene er unnselige på avstand, men på nært hold er det dybde og rikhet i variasjonen.

Hender og øyne er grunnformene, men oppløser seg tidvis i omriss av frø og blader, kanskje også cellestrukturer slik de ser ut under mikroskopet. Bildene gir inntrykk av å være malt med en intens åpenhet for verden, og belønner langsom kikking. Bråkete Storgata er rett utenfor, men føles langt unna.

Eline McGeorge: «Fieldnotes - to be part to be many» på Femtensesse. (Tor Simen Ulstein / Femtensesse)

Myldrende liv

McGeorge, som er aktiv både i Norge og England, har deltatt på flere gruppeutstillinger de siste årene, blant annet på Trondheim kunsthall, Stavanger kunsthall og Henie Onstad kunstsenter. På Kunstnerforbundet får hennes små akvareller selskap av tresnitt, en film, et teppe og to store lerreter plassert diagonalt på tvers av rommet. Filmen viser bilder fra noen av stedene der McGeorge har vært på arbeidsopphold, alle steder hvor menneskenes avtrykk i naturen er stort og brutalt. Fra en enorm, åpen kullgruve i Colombia, så stor at øyet mister evnen til å anslå avstander, til fugleøya Røst med sin stadig minkende fuglemengde.

Filmen er lavmælt, men tydelig. Den fremstår likevel mest som et supplement til maleriene, og da særlig de to lerretene, hvert av dem to meter høyt og henholdsvis fire og en halv meter bredt. Her får øyne og hender selskap av et mylder av naturformer, som trer frem ett og ett ettersom man lar blikket gå på oppdagelsesferd.

På avstand fremstår også disse bildene duse, nesten blasse, uten noen åpenbar inngang. Men på nært hold er de fulle av liv og bevegelse. Heller enn avsluttede komposisjoner kan man tenke seg at de er deler av en uendelig bilderull som utvikler seg gjennom sesongene.

Eline McGeorge: «Fieldnote_196», 2022, på Femtenesse. (Tor Simen Ulstein / Femtenesse)

Ingens eiendom

«Nature and its dwellers are not property», står det skrevet på det ene av de to store lerretene. Det ville nok ikke blitt et svakere verk om hun ikke bokstavelig talt hadde stavet ut budskapet på denne måten. Men på den andre siden: Helheten tåler det. Og budskapet er både klokt og vakkert, og det er fortilende at det skal være nødvendig å si det i det hele tatt.

Én av tingene et vellykket kunstverk kan gjøre, er å skjerpe seernes blikk på resten av verden.

Det klarer Eline McGeorge i disse to utstillingene.

Anmeldelse

Eline McGeorge: **Fieldnotes – to be part to be many**. Femtensesse, Oslo. 28. september–2. november. **To be part to be many**. Kunstnerforbundet, Oslo. 17. oktober–17. november